

ΘΕΜΑ: «Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΟΥ Δ.Φ. ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΔΡΥΜΟΥ ΟΪΤΗΣ ΣΤΗΝ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΗΣ NATURA ΣΠΕΡΧΕΙΟΥ & Η ΜΕΧΡΙ ΤΩΡΑ ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΜΑΣ»

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΟΜΙΛΙΑ ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

(Εκπρόσωπος των ΜΚΟ στο Δ.Σ. του «Διαχειριστικού Φορέα Δρυμού Οΐτης, και εκπρόσωπος της ΜΚΟ ΣΟΛΩΝ)

Δε θα σας κουράσω πολύ & θα είμαι σύντομη καθώς όλοι έχουν κουραστεί από την πολύωρη διαδικασία.

Η περιοχή της Natura του Σπερχειού – Μαλιακού, εφάπτεται ουσιαστικά της Natura του Εθνικού Δρυμού Οΐτης, όπως αντίστοιχα εφάπτεται και στην περιοχή του Natura της περιοχής του Γοργοποτάμου. Έτσι λοιπόν δημιουργείται ένα τριγωνικό cluster, μια ενιαία περιοχή, και αυτό βοηθάει σε μια συντονισμένη προσπάθεια για την προστασία του περιβάλλοντος, αν εφαρμοστούν οι προβλεπόμενες διατάξεις της διαχείρισης και αν συνεργήσουν σε αυτό οι διοικητικοί παράγοντες, οι τοπικές κοινωνίες και οι επιχειρήσεις με τις παραγωγικές δραστηριότητες.

Ο Εθνικός Δρυμός Οΐτης είναι για την ώρα ο μόνος φορέας που έχει διαχειριστικό Διοικητικό Συμβούλιο και, με την έννοια αυτή, έχει μια ιδιαίτερη ευθύνη για την συνεργασία, με όλους τους εμπλεκόμενους για την προώθηση της περιοχής Natura στον Σπερχειό – Μαλιακό, σχετικά με την προστασία του περιβάλλοντος και την βιώσιμη ανάπτυξη. Έχει επίσης έναν αυξημένο ρόλο καθώς φαίνεται ότι δεν είναι πιθανόν να υπάρξουν διαχειριστικοί φορείς για όμορες περιοχές, με δεδομένο ότι προβλέπεται αντί για νέους διαχειριστικούς φορείς αφενός μεν να υπαχθούν οι άλλες προστατευόμενες περιοχές στους ήδη υφιστάμενους διαχειριστικούς φορείς, και αφετέρου να συνεργάζονται οι υφιστάμενοι φορείς. Το κύριο βέβαια ζήτημα δεν είναι η ύπαρξη διαχειριστικών φορέων αλλά η ίδια

αυτή καθαυτή η διαχείριση. Η έννοια της διαχείρισης συνδέει την εφαρμογή των προστατευτικών διατάξεων με τους κανόνες και τους όρους της βιώσιμης ανάπτυξης, έτσι ώστε όπως έχει επανειλημμένα και από πολλούς λεχθεί, οι προστατευόμενες περιοχές να μη θεωρούνται περιοχές κλεισμένες σε γυάλα, αλλά περιοχές που μπορούν να συνδυάσουν την προστασία του περιβάλλοντος με την ποιοτική ανάπτυξη, την βιώσιμη ανάπτυξη και ιδιαίτερα την οικοανάπτυξη.

Υπό την έννοια αυτή, καθώς κινούνται πιο γρήγορα οι διαδικασίες για τα ζητήματα της διαχείρισης του Εθνικού Δρυμού Οίτης, θα λέγαμε ότι οι εξελίξεις στον Εθνικό Δρυμό Οίτης, θα αποτελούν και ένα πρόκριμα για τις εξελίξεις και στις υπόλοιπες περιοχές του δικτύου Natura, τις όμορες περιοχές. Το κρίσιμο θέμα για την διαχείριση είναι αφενός μεν η εφαρμογή των νόμων και αφετέρου η διαμόρφωση συναίνεσης αλλά και ενός συστήματος περιβαλλοντικής διαχείρισης της παραγωγής και της κατανάλωσης στις περιοχές αυτές.

Η συναίνεση θα βοηθήσει τις τοπικές κοινωνίες σε έναν νέο προσανατολισμό της ανάπτυξης και θα ενεργοποιήσει νέα ποιοτικά εργαλεία για το σχεδιασμό της ανάπτυξης αλλά και για την εφαρμογή της. Το βασικό στοιχείο είναι σίγουρα η συναίνεση. Για την συναίνεση όμως απαιτείται πληροφόρηση, ενημέρωση, ευαισθητοποίηση, και η συναίνεση ολοκληρώνεται με την συμμετοχή. Έτσι λοιπόν, φτάνουμε στο ρόλο των ΜΚΟ, μέσα σε αυτό το σύστημα προστατευτικής και βιώσιμης διαχείρισης.

Από την δική μου πλευρά ως εκπροσώπου των ΜΚΟ, η πρόθεσή είναι να απελευθερώσουμε τις επικοινωνίες από οποιαδήποτε στεγανά, να φέρουμε σε άμεση και συγκριτική επαφή την περιοχή με άλλα παραδείγματα και να λειτουργήσουμε με την μέγιστη δυνατή λογική διαφάνειας και ευαισθητοποίησης, ώστε να φτάσουμε στη συναίνεση. Η διαχείριση είναι ένα βήμα πιο μπροστά από το νομικό καθεστώς, με τον όρο ότι το νομικό καθεστώς λειτουργεί

αποτελεσματικά και ενεργητικά. Η διαχείριση είναι μια ενεργητική πολιτική για την προστασία του περιβάλλοντος και σαν τέτοια απαιτεί ιδέες, πρακτικές ιδέες. Απαιτεί να ξεφύγουμε από την ρητορία ή την απλή κριτική και να δώσουμε λύσεις, ώστε οι προστατευόμενες περιοχές, αντί να θεωρούνται περιοχές αναστολής ανάπτυξης, να θεωρούνται παραδείγματα για την βιώσιμη ανάπτυξη και για την ποιότητα της ζωής των τοπικών κοινωνιών.

Οι ΜΚΟ καλούνται να αναπτύξουν συνεργασία με τους υπόλοιπους εταίρους της διαχείρισης και να συμβάλουν στο τελικό όραμα της προστασίας του περιβάλλοντος και της αειφορικής διαχείρισης και ανάπτυξης.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥ ΚΥΝΗΓΩΝ

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΟΜΙΛΙΑ ΒΑΓΓΕΛΗ ΡΙΖΟΥ

(Εκπρόσωπος των κυνηγών)

Κυρίες και κύριοι,

Η πολιτεία πρέπει να εκπονήσει σχέδια ή μέτρα διαχείρισης για την κοιλάδα και τις εκβολές του Σπερχειού. Όλοι συμφωνούμε ότι οι περιοχές που έχουν ενταχθεί στο δίκτυο NATURA 2000 χρειάζονται προστασία και επενδύσεις για έργα περιβαλλοντικής ανάπτυξης. Συμφωνούμε επίσης ότι οι περιοχές αυτές χρειάζονται «ορθολογική διαχείριση». Φοβάμαι όμως ότι την «ορθολογική διαχείριση» πολλοί θα την ερμηνεύσουν ως «ολική απαγόρευση» για πολλές ανθρώπινες δραστηριότητες. Και έχω δίκαιο να φοβάμαι επειδή ουδέποτε η πολιτεία έδειξε σεβασμό προς τους ανθρώπους της υπαίθρου. Ουδέποτε θεώρησε π.χ. τους κτηνοτρόφους, υλοτόμους, κυνηγούς, ψαράδες, κλπ., συνυπεύθυνους για την προστασία και τη βελτίωση των οικοσυστημάτων και ουδέποτε εκμεταλλεύθηκε την ευαισθησία τους και κατανόησε τις ανάγκες τους.

Για την ορθολογική διαχείριση μιας περιοχής, προηγείται εκτεταμένη έρευνα της υφιστάμενης κατάστασης για να προσδιορισθεί η πληθυσμιακή κατάσταση, η αναπαραγωγική ικανότητα και οι περιοριστικοί παράγοντες. Για τα αποτελέσματα της έρευνας ενημερώνονται η κοινή γνώμη και οι φορείς που δραστηριοποιούνται στην περιοχή και στη συνέχεια προτείνονται τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν σε αρμονία πάντα με τις άλλες χρήσεις γης και τις ανθρώπινες ανάγκες του ντόπιου πληθυσμού. Τα μέτρα που θα προταθούν δεν πρέπει να έχουν την έννοια της απόλυτης προστασίας με τον περιορισμό και την απομάκρυνση κάθε ανθρώπινης δραστηριότητας.

Κάθε διαχειριστικό σχέδιο μιας προστατευόμενης περιοχής, πρέπει να λαμβάνει σοβαρά υπόψη τις ανάγκες του

ντόπιου πληθυσμού και των ομάδων που δραστηριοποιούνται μέσα στην περιοχή. Να προβλέπει ικανοποιητικές αποζημιώσεις από πιθανές αλλαγές χρήσεις γης και από αναστολή οικονομικών δραστηριοτήτων. Η διαχειριστική αρχή οφείλει να επιδιώκει τη συλλογική προσπάθεια, τη συναίνεση και τη συνεργασία όλων των φορέων που εμπλέκονται στην προστατευόμενη περιοχή.

Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι η βιωσιμότητα και η βελτίωση του οικοσυστήματος, στις προστατευόμενες περιοχές (και όχι μόνο), θα διαφυλαχθεί με την αγάπη για τη φύση, την ανάπτυξη της παιδείας και την περιβαλλοντική αγωγή όλων μας. Οι διάφορες ομάδες που δραστηριοποιούνται στη φύση να μην αλληλοσυγκρούονται, αλλά να αλληλοσυμπληρώνονται. Χρειάζεται να δημιουργηθεί «περιβάλλον» συναίνεσης, μοίρασμα ευθύνης και αρμονικής συνεργασίας της διαχειριστικής αρχής, της τοπικής κοινωνίας και των χρηστών.

**ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΗΣ ΜΚΟ "ΟΜΙΛΟΣ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ
ΔΑΣΟΥΣ"****ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΟΜΙΛΙΑ ΦΩΤΗ ΜΑΥΡΙΚΑ****(Εκπρόσωπος της ΜΚΟ «Όμιλος Φίλων του Δάσους»)**

Μαυρίκας: ήθελα να πω και είχα σχεδιάσει να κάνω μια παρέμβαση προμελετημένη αλλά άφησα εκεί κάτω τα χαρτιά μου, για να σας πω πολύ λίγα πράγματα για το τι έχει κάνει ο όμιλος φίλων του δάσους, για το Σπερχειό ποταμό και για τον υδροβιότοπο του Μαλιακού και επίσης να σας πω την εμπειρία που απέκτησα από το 1985, όπου μαζί με κάποιους άλλους ευαισθητοποιημένους πολίτες, κάναμε την οικολογική κίνηση Λαμίας. Φυσικά εγώ συνέχισα τη δράση μου τα τελευταία 12 χρόνια στον όμιλο Φίλων του Δάσους. Το ερέθισμα που μας έδωσε για να συστήσουμε την οικολογική κίνηση τότε, το 1985, που η οικολογία και όσοι ασχολούνταν με αυτή ήταν μια λαιμοκόπη κοινωνική, δηλαδή σε ονόμαζε τότε η κοινωνία ιδιόρρυθμο έως τρελό, προβληματικό, επειδή ασχολείσαι με τα περιβαλλοντικά θέματα του τόπου σου ή γενικά τα παγκόσμια περιβαλλοντικά θέματα. Δεν μας πτόησε η κοινωνική κατακραυγή γιατί αυτή ήταν η νοοτροπία της ελληνικής κοινωνίας, αλλά το ερέθισμα που κάναμε εμείς αυτή την κίνηση τότε, ήταν ο Μαλιακός κόλπος και η αξία του. Ο υδροβιότοπος ειδικότερα του Μαλιακού κόλπου, που σχηματίζεται από τη θάλασσα και το Σπερχειό. Είχαμε μια έντονη παρέμβαση και δραστηριοποίηση τότε για το θέμα του υδροβιότοπου, γιατί αντιδρούσε στη νέα ιδέα, αντιδρούσαν οι τοπικές κοινωνίες. Αν μιλούσες για προστασία του υδροβιότοπου από το κυνήγι και την παράνομη αλιεία, στις περιοχές Ανθήλης και Ροδίτσας, μπορούσαν να σε σκοτώσουν οι κάτοικοι, γιατί παραδοσιακά κυνηγούσαν και ψάρευαν σε αυτές τις περιοχές, ανεξέλεγκτα και επιτρέπονταν και το ψάρεμα και το κυνήγι και η προστασία ήταν ασήμαντη έως ανύπαρκτη. Σιγά – σιγά προχωρούσε η ευαισθητοποίηση του κόσμου όταν γνώρισε την αξία που έχει,

αξία αισθητική, αξία βιοποικιλότητας, αξία ως ένα κέντρο όπου μετανάστευαν χιλιάδες πουλιά από το βορρά κατεβαίνοντας νότια για να μπορέσουν να ξεχειμωνιάσουν και έβρισκαν τη δική μας περιοχή, που εγώ τη θεωρώ ευλογημένη περιοχή, για να μπορέσουν να ξεχειμωνιάσουν, να ζήσουν. Ήταν ένα σημαντικότερο στην μετακίνηση των πουλιών κυρίως, ενδιαίτημα ο Μαλιακός κόλπος, οι εκβολές του Σπερχειού, γενικά ο υδροβιότοπος του Μαλιακού. Αυτή η αξία άρχισε να γίνεται κατανοητή και από την κοινωνία και από τους φορείς και άρχισε η ευαισθητοποίηση. Θα περίμενε κανείς ό,τι αυτή η ευαισθητοποίηση θα ήταν πιο μεγάλη, πιο ουσιαστική και όχι απλώς για το θεαθήναι και υποκριτική μερικές φορές. Πιστεύω ότι μέχρι σήμερα, παρόλο που έχουμε ακούσει, παρόλο που έχουμε κατανοήσει, ότι οι καιροί δεν περιμένουν και ότι το περιβάλλον σαν αξία έχει απόλυτης προστασίας ανάγκη, παρόλα αυτά η δική μου προσωπική άποψη, την οποία εκφράζω και στον όμιλο πάρα πολλές φορές, είναι ότι δεν γίνονται ουσιαστικά και σημαντικά πράγματα για την προστασία, επειδή οι ταγοί της αυτοδιοίκησης τοπικής και νομαρχιακής αλλά και οι κρατικές υπηρεσίες με τους αδιάφορους υπαλλήλους, δεν ενδιαφέρονται για την αντιμετώπιση αυτών των προβλημάτων. Θα σας πω δυο μόνο παραδείγματα, για να δείτε ότι έχει προβλήματα ο Σπερχειός, ο Μαλιακός, ο υδροβιότοπος, επειδή το κράτος σχεδόν αδιαφορεί και δυστυχώς η αυτοδιοίκηση, ασχολείται για να ασχολείται, για να δείχνει ότι ασχολείται. Θα σας πω για το παράνομο κυνήγι που γίνεται στην περιοχή. Τρεις φορές με κάποια ομάδα από τον όμιλο, έχουμε ζητήσει από τρεις διαφορετικούς νομάρχες ή την νομαρχία με πρωτοβουλία, όχι ο ΣΟΛΩΝ, όχι ο όμιλος φίλων του δάσους, όχι ΜΚΟ, αλλά το ίδιο το κράτος να οργανώνει ημερίδες, να οργανώσει μια συγκέντρωση για να προτείνουμε μερικά μέτρα προστασίας για δυο πράγματα. Για την παράνομη αλιεία και το παράνομο κυνήγι. Μας υποσχέθηκαν τρεις διαφορετικοί νομάρχες, ότι θα κάνουν αυτές τις συγκεντρώσεις, ακόμα τις περιμένουμε. Από

10 χρόνια τα προτείνουμε αυτά, καμία πρωτοβουλία για την προστασία, διότι από ποιους γίνεται η προστασία του υδροβιότοπου από το παράνομο κυνήγι; Επειδή γνωρίζω λόγω εμπειρίας πάρα πολλών χρόνων και παρακολούθησης του θέματος, υπάρχουν 5-6 παράνομοι κυνηγοί που είναι αδίστακτοι. Μπαίνουνε νύχτα, μπαίνουνε χειμώνα, μπαίνουνε με βάρκες, κρισκράφτ, ταχύπλοα, από την παραλία με μεγάλους προβολής της νύχτας και πυροβολούν ανεξέλεγκτα ότι βρουν στην ακροθαλασσιά. Τους γνωρίζουμε, τους έχουμε δει αλλά όμως αδιαφορούν να ασχοληθούν νομάρχες, κρατικοί υπηρεσιακοί παράγοντες...με αυτά τα πέντε άτομα; Τι κάνουν όμως αυτά τα πέντε άτομα; Όταν μπαίνει ένα ταχύπλοο στην ακροθαλασσιά και πυροβολεί τη νύχτα, σαστίζει τα πουλιά...τα πουλιά για να ζήσουν θέλουν ησυχία... όταν ακούν πυροβολισμούς φεύγουν από εδώ...δηλαδή τι γίνεται; Φεύγουν και μεταναστεύουν νοτιότερα, όπου βρουν περισσότερη ησυχία. Έτσι αποκλείουμε την δυνατότητα να έρχονται και να εγκαθίστανται πουλιά, πουλιά που έρχονται επειδή είναι και δακτυλιωμένα και τα παρακολουθούμε μέσω του κέντρου περίθαλψης αγρίων πουλιών και ζώων που είναι στην εγκατεστημένο στην Αίγινα, δακτυλιώνονται πουλιά που συλλαμβάνονται όταν πυροβολούνται, τραυματισμένα και βλέπουμε ότι έρχονται από την Γροιλανδία, από τη Σιβηρία, από το Αφγανιστάν, από την Ολλανδία...φανταστείτε λοιπόν τι τιμή μας κάνουν αυτά τα πουλιά όταν έρχονται εδώ στο Μαλιακό και το κράτος να επιτρέπει σε 5 εγκληματίες να τα πυροβολούν και να τα διώχνουν...Φανταστείτε στον κύκλο αυτό της ζωής που είναι αρχέγονος, γιατί αυτή τη μετανάστευση δεν την κάνουν στα 5 χρόνια στα 10 χρόνια, την κάνουν αιώνες. Αυτή λοιπόν τη ζημιά που κάνουν αυτοί οι 5, αφήνει αδιάφορους τους κακούς της πολιτείας μας και ενώ τους είπαμε να πάρουν θυροφύλακες οι οποίοι τους προτείναμε να μην είναι μόνο δυο θυροφύλακες. Γιατί δυο θυροφύλακες ή ένας θυροφύλακας, όταν εμφανιστεί ο αδίστακτος αυτός λαθροκυνηγός, μπορεί να φοβηθεί ότι θα τον

πυροβολήσει. Είναι αδίστακτοι 5 είναι αυτοί, μπορεί να τον πυροβολήσει τη νύχτα και να τον αφήσει τον δασοφύλακα, το θυροφύλακα μέσα σε μια αυλακιά. Και τους είπαμε να μην είναι ένας, να κάνετε μικτό περίπολο, από αστυνομικούς, από λιμενικούς, από δασοφύλακες, από θηροφύλακες του κυνηγετικού συλλόγου ώστε, όταν είναι 4-5 άτομα μπορούν να κάνουν πιο εύκολα τον έλεγχο και να συλλάβουν τον λαθροκυνηγό, τον λαθροαλιέα. Γιατί αυτό επικαλούνται...δεν μπορούμε να φυλάξουμε, δεν μας δίνουν υπερωρίες το βράδυ. Μα το βράδυ γίνεται η παράνομη αλιεία, η παράνομη θήρευση. Τις Κυριακές δεν φυλάγεται ο τόπος, είναι ο υδροβιότοπος πάρα πολύ μεγάλος. Που να φυλαχθεί από ένα δύο άτομα; Φυλάσσεται ελλειπέστατα και κατεβαίνουν Ανθελιώτες, κατεβαίνουν Ροδιτσιώτες, κατεβαίνουν οργανωμένοι από άλλες περιοχές, από Καρπενήσι έρχονται, Αθηναίοι έρχονται, Τρικαλινοί, Καρδιτσιώτες έρχονται και πυροβολούν ότι βρουν μπροστά και κάνουν τεράστια ζημιά στην ορνιθοπανίδα που υπάρχει. Παρόλα αυτά για αυτούς είναι κάτι αδιάφορο. Δεύτερον οι αλιείς μπαίνουν μέσα στο λιβάρι. Είναι μια εσοχή θαλάσσια όπου εκεί σχηματίζεται, επειδή είναι αβαθή τα νερά, τεράστιοι πληθυσμοί από πλαγκτόν, από θαλάσσιους οργανισμούς που τρέφονται τα μικρά ψαράκια τα οποία πηγαίνουν εκεί μέσα για να βρουν τροφή, αναπτύσσονται. Είναι ιχθυοπαραγωγικός σταθμός, αναπτύσσονται εκεί τα αλιεύματα, τεράστια η αξία για τα αλιευτικά σκάφη της περιοχής. Γίνεται λαθραλιεία. Παρόλα αυτά όμως, αδιαφορία. Πέρα από αυτό, όσον αφορά τα αισθητικά δάση, τα παραποτάμια, το κράτος έχει μια πολιτική της αφασίας. Ενώ πρέπει να προστατέψει αυτά τα αισθητικά δάση, τα έχει πετσοκόψει τα έχει αφανίσει σε πάρα πολλά σημεία κατά μήκος του Σπερχείου, εκεί που έκανε τη διεύρυνση της κοίτης. Άνοιγε την κοίτη με χώματα, δηλαδή αφαιρούσε χώμα από μέσα, ύψωνε τις κοίτες δεξιά, αριστερά, διεύρυνε την κοίτη και μας στοίχισε σε αντιπλημμυρικά έργα 7,5 δις! Δεν ξέρω πόσα άλλα προγράμματα υπάρχουν για

εργολαβίες, δηλαδή βγάζουν αυτά το χώμα, το βάζουν δεξιά – αριστερά, αλλά όμως για έργα ορεινής υδρονομίας δεν πάνε να σπάσουν τα μηχανήματα οι εργολάβοι, για να κάνουν φράγματα για να μην κατεβαίνουν οι φερτές ύλες, το χώμα δηλαδή από τα βουνά που αποπλένεται από την βροχή. Δεν κάνουν δενδροφυτεύσεις και αναδασώσεις, όσες έπρεπε να κάνουν, κάνουν φυσικά αλλά πολύ λίγες. Δεν κάνουν ουσιαστικές παρεμβάσεις με έργα ορεινής υλοτομίας, υδρονομίας στους ορεινούς όγκους από όπου απορρέουν 65 χείμαρροι παραποτάμιοι και χύνονται στο Σπερχειό. Κουβαλάνε χώμα και αυτό το χώμα εναποτίθεται στον πυθμένα και αυτό γίνεται αενάως, δεν σταματάει ποτέ. Κάθε χρόνο δίνουν δις για να βγάζουν το χώμα για να μην, λέει, πλημμυρίζουν τα διπλανά χωράφια. Μα εσείς τα δώσατε δίπλα στα ποτάμια τα χωράφια αυτά, πως δεν θα πλημμυρίσουν εφόσον έρχεται συνέχεια χώμα, έρχεται ανεβαίνει η στάθμη του ποταμού, χύνονται τα νερά όταν είναι πολλά. Επομένως, έχουμε έναν φαύλο κύκλο που μας στοιχίζει δισεκατομμύρια. Κανένας όμως δεν λέει ότι αυτά τα έργα είναι σχεδόν άχρηστα γιατί ενώ έγιναν αυτά τα έργα και πάλι πλημμύρες είχαμε. Δαπανήθηκαν δις και πάλι είχαμε πλημμύρες και τέλος πάντων οι πλημμύρες, όπως έλεγε κάποιος εδώ, είναι κατάρα ή ευλογία διότι οι φερτές ύλες ανανεώνουν το γόνιμο έδαφος των χωραφιών και γίνονται παντού πλημμύρες τέτοιες. Πρέπει να προστατέψουμε την γεωργική παραγωγή, πρέπει επειδή οι αγρότες έχουνε ισχυρή φωνή και ψήφο, δεν θα ακούσουμε τους λιγοστούς ελάχιστους που φωνάζουν «αφήστε να λειτουργήσουν φυσικά τα πράγματα». Φυσικά θα προστατέψουμε έναν οικισμό, να μην πλημμυρίσουν σπίτια που είναι παρυδάτιος, αλλά δεν θα προστατέψουμε μετατρέποντας την κοίτη σε παραγωγικά χωράφια, και μετά αφού τους δίνουμε τσάμπα τα χωράφια να τους δώσουμε και αποζημιώσεις επειδή πλημμύρισαν. Κάνουμε και αντιπλημμυρικά έργα, πληρώνει το κράτος, συνέχεια ένας φαύλος κύκλος. Όλα αυτά μπορεί να μην είναι και σωστά αυτά που λέμε. Όλα αυτά όμως δεν έχουν

συζητηθεί σε δημόσιο διάλογο. Δεν έχουν παρθεί αποφάσεις και εκεί που παίρνονται, παίρνονται για τεράστια έργα που υπάρχει η οικονομία. Διότι τα άλλα έργα όπως σας είπα ορεινής υδρονομίας είναι δευτερεύοντα και εκτός αυτού, η κατάργηση των μαιανδρισμών σημαίνει καταστροφή των παρυδάτιων δασών, αυτών δηλαδή των δέντρων που είναι αριστερά και δεξιά. Μιλάμε δηλαδή ότι κάποιοι τεχνοκράτες και αυτοί επιλέγονται δυστυχώς από τις υπηρεσίες, σκέφτονται μόνο το ποτάμι υδραυλικά, με υδραυλικές μελέτες. Δεν σκέφτονται ούτε περιβαλλοντικά, ούτε γεωλογικά, ούτε αισθητικά. Τους ενδιαφέρει πως θα αντιμετωπίσουν το θέμα της πλημμυρογένεσης. Αλλά για όλα αυτά τα προβλήματα, υπάρχουν μελέτες από παλιά για το Σπερχειό, ανακυκλώνονται, τα έχουμε πει σε ημερίδες, αλλά συμπέρασμα κανένα. Αν δείτε σε γέφυρες που κάνουν, κόβουν περίπου ένα χιλιόμετρο δέντρα αριστερά και δεξιά να διευρύνουν και βλέπεται αποδεκατίζουν και ενώ στις εργολαβίες υπάρχει ειδικός όρος να ξαναφυτέψουν δέντρα εκεί που κάνουν τις όχθες, δυστυχώς δεν τηρούν αυτόν τον όρο. Υπήρχε συγκεκριμένη δέσμευση. Αν θα δείτε δηλαδή, για να σας πω συγκεκριμένο παράδειγμα, στην Αλαμάνια στη γέφυρα εκεί που είναι το μνημείο του Διάκου, εκεί είναι η κυρίως κοίτη του Σπερχειού...αν θα δείτε αριστερά και δεξιά από την γέφυρα, 1χιλ από εδώ και 1χιλ από εκεί, δεν υπάρχει δάσος, υπάρχουν καλαμώνες και ίσως αναπτύσσονται μερικά δέντρα. Σε αυτό το κομμάτι που έγινε παρέμβαση και διευρύνθηκε η κοίτη, *η μελέτη προέβλεπε αναδάσωση, να ξανασηματιστεί το παρυδάτιο δάσος την οποία δεν τήρησαν οι εργολάβοι.* Ποιος έλεγξε αρμόδια, οι δασικές υπηρεσίες, οι δασικές υπηρεσίες, οι νομαρχιακές υπηρεσίες...ήλεγξε κανέναν και ακούσατε τίποτα; Τι συγκεκριμένα μέτρα έλαβε που δεν τηρήθηκαν οι όροι της εργολαβίας; Αυτών που έσκαψαν το ποτάμι; Και τέλος πάντων να δείτε το τραγικό, πριν 3-4 χρόνια που έγινε αυτή η παρέμβαση και καθαρίστηκε η κοίτη, βάθυνε, μεγάλωσε...πηγαίνετε και σταθείτε πάνω από τη γέφυρα της

Αλαμάνας. Θα δείτε ότι έχει μέσα σχηματιστεί στην κοίτη, βουναλάκια, λοφίσκοι από άμμο και γεμάτη από καλαμώνες. Έκλεισε πάλι το εύρος της κοίτης και υπάρχει ένα ποταμάκι που είναι 3-4 μέτρα ο Σπερχειός, όταν φυσικά δεν έχουμε πολλές βροχές...θα δείτε λοιπόν 4 μέτρα ένα ποτάμι το οποίο έχει σκαφτεί 40 μέτρα, τόσο είναι από τη μία μέχρι την άλλη και από τις κορυφές των αναχωμάτων, προβλέπονταν και έγιναν 8 μέτρα. Η μια όχθη από την άλλη 80 μέτρα και η κοίτη 40. Πηγαίνετε να την δείτε, έχει, μπαζωθεί όλη διότι δεν υπάρχει προοπτική, γιατί δεν μπορεί να σκάβεις, να ανοίγεις κάτω στο κάμπο και να αφήνεις απείραχτο το βουνό που κατεβάζει χρώματα. Όλα αυτά τα επισημαίναμε και καταλήγουμε στο συμπέρασμα ό,τι δυστυχώς οι ταγοί που δίνουν εντολές και παίρνουν αποφάσεις, γιατί εμείς κουβεντιάζουμε, προτείνουμε αλλά δεν αποφασίζουμε, αυτοί λοιπόν που παίρνουν αποφάσεις είναι κουφοί σε αυτά που τους προτείνουμε, κουφοί η εξουσία είναι κουφή σχεδόν σε θέματα περιβαλλοντικής προστασίας και ευαισθησίας. Εκεί εμείς έχουμε καταλήξει...και τώρα τι γίνεται; Αυτό που μας λες, θα μου πείτε, είναι τελείως απαισιόδοξο, αν δεν ακούν αυτοί που αποφασίζουν και διακινούν το χρήμα και τις εργολαβίες και τα έργα, θα μένει η Ελλάδα, θα μένει η Φθιώτιδα, θα μένει η Λαμία, στα ίδια. Μπορεί να ανατραπεί αυτή η κατάσταση; Βεβαίως και μπορεί! Η μόνη αισιοδοξία είναι η δυνατές φωνές των λίγων ανθρώπων και ειδικότερα οι φωνές αυτών των ευαισθητοποιημένων ανθρώπων που βρίσκονται στις ΜΚΟ. Όσο περισσότερο φωνάξουμε τόσο μπορούμε να κάνουμε ρήγματα στην αφασία την πολιτειακή, την κρατική, αυτοδιοικητική. Όσο οργανωνόμαστε, όσο πιέζουμε με τον κάθε τρόπο, φυσικά δεν προτείνω επανάσταση με όπλα, αλλά με τον τρόπο μπορεί να αλλάξει και να γίνουν έργα πραγματικής προστασίας, έργα που θα έχουν σαν κορωνίδα και στόχευση την βιοποικιλότητα, την διαβίωση της βιοποικιλότητας, την βιώσιμη ανάπτυξη. Αυτή που λέμε αειφορία...και τι είναι αυτή η βιώσιμη ανάπτυξη και η

αειφορία...δεν είναι περισσότερη καλλιεργημένη γη στους αγρότες με φυτοφάρμακα με χημική γεωργία, δεν είναι αυτή ανάπτυξη. Είναι να εκμεταλλευτούμε το αισθητικό παρυδάτιο δάσος, με χώρους αναψυχής, με παρυδάτιες διαδρομές, με κέντρισμα της περιβαλλοντικής φυσικής συνείδησης του ανθρώπου να τον οδηγήσουμε από τα καφενεία και τα γήπεδα σε μια βόλτα την Κυριακή στο παρυδάτιο δάσος για να ακούσει το αηδόني, για να δει το βατράχι, για να δει το γεράκι πως ορμάει για να επιβιώσει, για να δει ότι φυσικό υπάρχει σε αυτό το φυσικό οικοσύστημα. Θυμάμαι και θα μου μείνει αξέχαστο γιατί λίγοι είχαν την ευκαιρία και όταν λέω λίγοι εννοώ καμιά εκατοστή άτομα, που πήγαμε πέρυσι σε μια περιοχή κοντά στο ποτάμι τη νύχτα, σχεδόν σούρουπο ήταν, στην Βάρα, έτσι λέγεται μια τοποθεσία είναι στον ιππικό όμιλο ευθεία κάτω είναι μια περιοχή δίπλα στο ποτάμι όπου καθήσαμε να γιορτάσουμε την ύπαρξη ενός ευλογημένου ποταμιού στην περιοχή μας και καθήσαμε εκεί συνδιοργανώσαμε με την πρώην κοινότητα Σταυρού μια εκδήλωση με τον όμιλο φίλων του δάσους, πήγαμε και λιγοστό κολατσιό, πήραμε και λίγο κρασί, πήραμε και κάτι κιθάρες και μαζεύτηκαν καμιά εκατοστή άτομα σε αυτή την περιοχή. Ξέρετε τι έζησα; Ότι ήτανε από το σούρουπο μέχρι τις δέκα η ώρα το βράδυ δισεκατομμύρια κουνούπια, σκνίπες, έντομα μικρά, τα οποία όμως δεν μας πείραξαν καθόλου. Είμασταν σε ένα νέφος από τέτοια έντομα, δεν είχα καταλάβει ούτε είχα δει ποτέ ότι θα μπορούσαν στο ποτάμι το καλοκαίρι να ζήσουν δισεκατομμύρια τα οποία όμως δεν μας τσιμπούσαν. Μπορεί να μας ενοχλούσαν, μπορεί τέλος πάντων, δεν ήταν η ίδια ατμόσφαιρα με κάποια άλλη περιοχή, αλλά όμως το έζησα και είδα αυτά φύγανε μετά από κάποια ώρα και πήγαν για βοσκή, δεν ξέρω που πήγανε...αυτό δεν είναι κάτι που έχει ενδιαφέρον να το γνωρίσει; Να ακούσεις τη νύχτα το αηδόني από το να ακούσεις στην Πλ. Ελευθερίας το συνεχές βουητό των αυτοκινήτων; Αυτή την ανθρώπινη αξία την σκέφτονται οι από πάνω να την αξιοποιήσουν προς όφελος των δημοτών των

πολιτών; Πιστεύω ότι δεν την ξέρουνε, κυνηγάν την ψήφο, κυνηγάν το ρουσφέτι, οτιδήποτε άλλο αλλά τέτοιες αξίες τις θεωρούν υποδεέστερες. Αυτές τις αξίες ευρωπαϊκά κράτη τις αναδεικνύουν, τις διαχειρίζονται, τις προστατεύουν. Έχουμε έναν εθνικό δρυμό, πηγαίνετε όποιο τέλος πάντων μπορούν να πάνε στον εθνικό δρυμό του Αμπρούζου της Ιταλίας, να δείτε οργάνωση που δεν έχει τέτοια σημαντική ομορφιά, αξία, όπως ο εθνικός δρυμός Οίτης. Πώς τον έχουν οργανώσει, πως τον προστατεύουν, πως τον διαχειρίζονται...εδώ είμαστε ακόμη σχεδόν τριτοκοσμική χώρα! Παρόλο που βλέπουμε από τηλεόραση, από έντυπα, από διαδίκτυα, από σεμινάρια, ότι αυτά πρέπει να τα αναδείξουμε, είναι το μέλλον, είναι η μελλοντική ζωή, είναι η ζωή των παιδιών μας. Πώς μπορούμε λοιπόν αυτά να τα αναδείξουμε και να κάνουμε πρακτικές εφαρμογές...όχι λόγια...συμπεράσματα υπάρχουν πάρα πολλά, μελέτες υπάρχουνε, όρεξη υπάρχει...Γι' αυτό λοιπόν εμείς σαν όμιλος, ΜΚΟ, είμαστε εθελοντική οργάνωση, από την τσέπη μας βάζουμε για να κάνουμε κάτι...δεν έχουμε υποστήριξη ούτε θέλουμε να έχουμε...γιατί αυτό που κάνουμε το κάνουμε από μεράκι, από πιστεύω, από ευαισθησία, είναι τρόπος ζωής, δεν είναι μόνο λόγια παχιά και αεράτα. Είναι και βίωμα το να περπατάς στο Σπερχειό, τότε θα καταλάβεις την αξία του, όχι από τέτοια συνέδρια μόνο μπορεί να έχετε περπατήσει, μπορεί να έχετε πάει στο βουνό, μπορεί να έχετε διασχίσει τόσους ωραίους καταρράκτες. Αυτό που έδειξε ο Βασίλης, τα καθαρά νερά, είναι πάνω από τον Γοργοπόταμο, μετά από κάποια βοστάσια αριστερά μπαίνουμε μέσα και εκεί βλέπουμε κάποια δεξαμενή τρέχει κατακόρυφα το νερό και γίνεται συμπληρωματική υδροληψία. Αν θα πάτε σε αυτό το μέρος, εγώ πήγα πέρυσι για να δείτε φυσικές αξίες, πήγα πέρυσι τον Αύγουστο που είχαμε εδώ στη Λαμία 40 – 41 βαθμούς. Και πήγα και κάθησα εκεί και έπρεπε να έχω αυτό το μπουφάν για να αντέξω το κρύο. Γιατί; Γιατί το νερό δημιουργεί μια ανακούφιση στην ατμόσφαιρα. Δεν έχει μόνο υδατική αξία,

δηλαδή για πότισμα και καλλιέργεια ο Σπερχειός, δεν έχει μόνο να ζουν τα ψάρια, όσα ζουν εκεί μέσα, μόνο για να είναι τόπος ενδιαίτησης των υδρόβιων πουλιών. Έχει μια αξία ότι ανακουφίζει θερμοκρασιακά, το καλοκαίρι τουλάχιστον, ολη τη λεκάνη του Σπερχείου, ακούσατε κανέναν να σας πει ότι αυτός είναι ο Σπερχειός είναι θερμοκρασιακός ρυθμιστής της ατμόσφαιρας της λεκάνης του Σπερχείου; Αν δεν είχαμε αυτό το ποτάμι μπορεί να είχαμε περισσότερη ζέστη τα καλοκαίρια στη Λαμία! Σε όλη τη λεκάνη του Σπερχείου, αυτός ανακουφίζει, δίνει υγρασία, δίνει μια άλλη θερμοκρασία στο περιβάλλον, την οποία μπορείς να απολαύσεις. Αυτή δεν θέλει προστασία; Πρέπει να αφήσουμε ελαιοτριβεία με το πρόσχημα ότι δεν έχει εφευρεθεί ακόμη η τεχνολογία για να μην ρίχνουν τα βοθρολύματα, τα ελαιοτριβεία όλα τα απόβλητα... χαρτοποία Δαμάστας, ξέρουν ποιοι ρίχνουν, χοιροτροφεία, χοιροστάσια, ρίχνουν μέσα απόβλητα, βρωμάει ο τόπος, άλλα βοθρατζίδικα αν βρουν ευκαιρία ρίχνουν μέσα, ψοφάνε χιλιάδες ψάρια, βρωμίζει το νερό, μειώνεται η οικολογική αξία του ποταμού. Αυτό το έχουν συνειδητοποιήσει εκείνοι που παίρνουν αποφάσεις; Εμείς θα φωνάζουμε, θα τους κατηγορούμε, γιατί τέτοιες φθορές είναι λίγες αλλά είναι δυνατές και η απόκριση στην κοινωνία, είναι πολλαπλάσια από την αριθμητική δύναμη των ΜΚΟ. Εμείς θα φωνάζουμε, θα το τονίζουμε...γιατί δεν θέλω να πω το τετριμμένο, ότι αυτό το περιβάλλον είναι δανεικό από τις επόμενες γενιές...δεν θέλω να το πω αυτό...αλλά θα πω ότι σε αυτό το περιβάλλον όσοι το έχουν καταλάβει, και θέλουν να το ζήσουν είναι υποχρέωσή τους, είναι δικαίωμά τους να φωνάζουν για να το προστατεύουν. Και επειδή για να το πω έτσι σχηματικά, δεν είναι και εδώ ο ιερέας αν και εγώ δεν τα πιστεύω αυτά, ότι είναι θείο δώρο ότι είναι ένα ευεργέτημα στον τόπο μας της φύσης, επομένως αξίζει να το προστατεύσουμε, αξίζει κάθε θυσία, κάθε φωνή και κάθε προσωπικό κόστος για τον καθένα και να μην χαρίζεται κανένας στους από πάνω. Να φωνάζετε, να ενεργείτε, ο κάθε ένας μας να ενεργεί

προκειμένου να σώσουμε, γιατί όπως είπε και η Πόλυ, πρέπει να ευχαριστιόμαστε την υπανάπτυξή μας. Άλλες χώρες με βαριές βιομηχανίες, με επεμβάσεις στο φυσικό περιβάλλον, δεν έχουν αυτή τη δυνατότητα, αυτή την ευχέρεια που έχουμε εμείς, να τα βρούμε όλα φυσικά χωρίς επεμβάσεις. Ακόμα υπάρχουν αλλά πόσο θα αντέξουν; Η ανάπτυξη, ο μοντέρνος καπιταλισμός, όλα αυτά θα τα δει σαν οικονομικό αντάλλαγμα και θα μας τα δίνει εφόσον έχουμε χρήματα να τα απολαύσουμε, αλλά για να μην γίνει αυτό πρέπει να τα προστατέψουμε, να υπάρχουνε, να τα ζούμε, ώστε να ζούμε και πιο ανθρώπινα. Το τόσο δα μικρό είπε κάποιος, το ελάχιστο, το λίγο, μπορεί να προσφέρει ευτυχία, μπορεί να προσφέρει ηρεμία, ψυχική ισορροπία. Διότι το κέρδος, το συνεχές κέρδος, το καπιταλιστικό εκείνο κέρδος, σκοτώνει ενώ αντίθετα το ελάχιστο το μικρό, όταν το ζεις, όταν το ανακαλύπτεις αυτό σου ομορφαίνει και τη ζωή... Ευχαριστώ.

**ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
ΔΗΜΟΥ ΛΑΜΙΑΣ
ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΟΜΙΛΙΑ ΒΑΣΙΛΗ ΧΟΡΤΑΡΙΑ
(Διευθυντής περιβάλλοντος και πρασίνου Δήμου Λαμίας)**

Γεια σας είμαι ο Χορταριάς Βασίλης: διευθυντής περιβάλλοντος και πρασίνου Δήμου Λαμίας, αρμοδιότητά μου είναι η καθαριότητα και το πράσινο, είμαι οικονομολόγος, και πιστεύω ότι θα σας ήταν χρήσιμα να ακούσετε συγκεκριμένα νούμερα, πίσω από κάθε δράση. Ο Δήμος Λαμίας, πιστεύουμε ότι η Λαμία είναι καθαρή πόλη, προσπαθούμε για το καλύτερο, αυτό τουλάχιστον μας λένε οι επισκέπτες όσοι έρχονται στη Λαμία, ότι η Λαμία είναι καθαρή πόλη, ο Δήμος όμως προσπαθεί για το περισσότερο για το καλύτερο ακόμα. Χρησιμοποιούμε για το σκοπό αυτό, πάνω από 100 εργάτες, απορριμματοφόρα, 4x4 και κάποια άλλα μηχανήματα. Όλα αυτά μας κάνουν, δεν ξέρω αν σας είναι χρήσιμο το νούμερο, 800.000.000 δρχ. το χρόνο. Και επειδή η υπηρεσία καθαριότητας είναι ανταποδοτική υπηρεσία, σημαίνει ότι τα αυτά τα λεφτά τα εισπράττει ο Δήμος από τους δημότες...

Όσο και αν είμαι καινούργιος στην υπηρεσία, διαπίστωσα ότι όσα λεφτά και να βάλει ο Δήμος, όσα λεφτά και να πληρώσει ο Δημότης, δεν πρόκειται να καθαριστεί η πόλη, αν η κάθε κυρία δεν ανοίξει το καπάκι του κάδου να ρίξει την σακούλα μέσα στον κάδο, αν ο φτωχός μεροκαματιάρης για να κερδίσει χρόνο, δεν ξέρω για ποιους λόγους για να μην πληρώσει το ΧΥΤΑ δεν ξέρω γιατί, πάει και ρίχνει τα μπάζα του στο Σπερχειό, ή στο ΙΣΑΔΑΚΙ περιαστικό δάσος και σε άλλους όπου βρίσκει χώρο εύκαιρο για να ρίξει τα μπάζα του. Το μόνο που έχω να σημειώσω είναι ότι πρέπει να αλλάξουμε την νοοτροπία και να καυτηριάσουμε αυτές τις πρακτικές που λέω. Η σκέψη μου είναι ότι ...πώς να το πω...να υπάρχει μια κοινωνική καταδίκη, βλέπουμε δηλαδή έναν ο οποίος δεν τηρεί τον κανονισμό καθαριότητας του Δήμου, πρέπει να τον

προσβάλλουμε. Δεν είναι δυνατόν η μιση Λαμία να φυλάει την άλλη μιση. Να πάμε σε ένα 2ο κεφάλαιο που είναι η ανακύκλωση. Να πω ότι ο Δήμος Λαμίας κάνει ανακύκλωση; Να μου πείτε εσείς μετά γιατί το λέω αυτό. Πράγματι ο Δήμος Λαμίας εκ των ενόντων κάνει ανακύκλωση, αυτή τη στιγμή, χαρτιού. Έχει αναπτύξει γύρω στους 70 κάδους, φυσικά χρησιμοποιεί της καθαριότητας τα απορριμματοφόρα και τους εργάτες, σε αυτό υπάρχει ένα κόστος. Σε άλλη ανακύκλωση χαρτιού και σε λίγες μέρες θα πάμε και σε ανακύκλωση αλουμινίου. Γιατί ρώτησα αν κάνουμε ανακύκλωση ή όχι; Γιατί πιστεύω ότι άλλοι δήμοι ή άλλοι φορείς και αν κάνανε αυτό, θα υπερηφανευότανε. Εμείς όμως, ότι αυτό είναι το ελάχιστο. Ανακοινώθηκε το μεσημέρι νομίζω ή εχθές από τον κο Σκορδίλη, ότι ο Δήμος Λαμίας είναι από τους πρώτους Δήμους που θα μπει στο νέο σύστημα ανακύκλωσης, σε συνεργασία με την ελληνική εταιρεία ανακύκλωσης και αξιοποίησης, θα γίνει. Έτσι μόνο μπορούμε να μιλάμε σοβαρά για ανακύκλωση. Οι δράσεις ανακύκλωσης χαρτιού, αλουμινίου, είναι soft δράσεις, πολύ απλές, αλλά και αυτές στοιχίζουν... Να σας πω πριν ότι ο Δήμος Λαμίας στην καθαριότητα χρησιμοποιεί 2.500 –3.000 κάδους νομίζω ότι αν συνειδητοποιήσουμε αυτό το νούμερο.....Φυσικά συνεχίζει να προμηθεύεται ο Δήμος κάδους, έχει δύο σκούπες καθαρισμού των δρόμων και προμηθεύεται εντός των ημερών και τρίτη σκούπα. Αυτό το είπα για αυτούς που θέλουν να κάνουν πραγματικά ανακύκλωση με μια μέθοδο που λέγεται μέθοδος στην πηγή, πρέπει να αναπτυχθούν για κάθε υλικό κανονικά. Άλλος ένας κάδος άρα και για τα 4 υλικά που ανακυκλώνονται πρέπει να πολλαπλασιαστούν οι κάδοι. 10.000 κάδοι. Εν πάση περιπτώσει....., θέλω να δείξω ότι πίσω από κάθε ιδέα υπάρχει κόστος, ποιος το πληρώνει όμως; Επειδή το σκουπίδι έχει ταυτότητα, με έφερε η μοίρα μου αυτές τις μέρες να το ψάχνω το σκουπίδι. Διαπίστωσα ότι σκουπίδια στο Σπερχειό και στα περιστατικά άλση πετάνε όλοι, το κάνουν όλοι και μορφωμένοι

και αμόρφωτοι και πλούσιοι και φτωχοί. Το ξέρω αυτό γιατί πράγματι στις όχθες του Σπερχειού, βρήκα πεταμένα βιβλία που τα διαβάζουν όχι η μάνα μου αλλά επιστημονικά βιβλία θέλω να σας πω πόσο βαθύ είναι το πρόβλημα. Εν πάση περιπτώσει, είστε κουρασμένοι και να φύγουμε από την ανακύκλωση, και να πάμε σε ερωτήσεις ή ότι άλλο θέλετε... Ξέροντας ότι από κάτω εσείς, είστε πολύ πιο μορφωμένοι σε θέματα και ανακύκλωσης και περιβάλλοντος από εμένα. Φεύγω από την αρμοδιότητά μου στο Δήμο και θέλω να πω κάτι προσωπικό άλλο. Η πράσινη επιχειρηματικότητα στη γεωργία για μένα σημαίνει βιοκαλλιέργεια. Επειδή έτυχε τα προηγούμενα χρόνια να είμαι βιοκαλλιεργητής, αυτό θα το πω μόνο για να καυτηριάσω την υποκριτικότητα κάποιων και τα πιράνχας που συνοδεύουν την κάθε ιδέα, πολλοί φίλοι με καλή ψυχή και κατάθεση αίματος που λένε, παλεύουν για τις ιδέες, αλλά πρέπει να βγάλουμε απέξω κάποια πιράνχας. Ήμουν λοιπόν βιοκαλλιεργητής από τα πρώτα μέλη που ξεκίνησαν στην Φθιώτιδα. Είχα 5 στρέμματα ελιές. Έκανα βιοκαλλιέργεια, η επιχορήγηση που έπαιρνα ήταν 11.000 το στρέμμα δηλαδή 55.000. Ο πιστοποιητικός οργανισμός, για να μου δώσει αυτή την επιδότηση, έπαιρνε το ελάχιστο 50.000, πάει αυτό. Στην πορεία το υπουργείο έβαλε και δικαίως έχει το λόγο του, πρέπει να χτυπηθεί και η ανεργία κτλ., είναι ότι σε κάθε αίτηση επιχορήγησης κάθε έτος, πρέπει να υπογράμψει γεωπόνος. Ξέρω ...καταλαβαίνω εγώ γιατί το έκανε...για να βοηθήσει τους γεωπόνους. Αλλά αυτό σημαίνει 20.000 δρχ. για την υπογραφή, αυτό σημαίνει ότι μόνο για τα χαρτιά πλήρωνα 75.000 δρχ. και η επιχορήγηση ήταν 55.000 δρχ. γιατί λοιπόν να μπω στο πρόγραμμα της βιοκαλλιέργειας; Δεύτερον: είμαι από ένα κοντινό χωριό, Μοσχοκαρυά το λένε, εκεί το χειμώνα βρέχει πολύ και το καλοκαίρι σπανίως βρέχει. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί κάποιος μας είπε για διαχείριση για το νερό, ωραία πράγματα, δεν λέω όλα καλά, αλλά γιατί να μην κάνουμε δίπλα σε κάθε πηγή και μια δεξαμενή ρε γαμώτο; Μπορεί να γίνει με λίγα λεφτά η οποία ζητάει δυνατότητα σε

εμένα και σε άλλους να ασχολούμαστε στη φύση. Δεν είναι αυτό προστασία του περιβάλλοντος; Τέλος πάντων, με αυτά εγώ τελειώνω, αν θέλετε κάτι να με ρωτήσετε στην διάθεσή σας....